

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

2.

Tư Cầu lấy chiếc đũa bếp xơ lại nồi cơm, rồi đặt chén mắm chưng trở lại trên mặt lớp cơm, xong xuôi, nó lấy nắp vung đập lại. Đôi mắt của anh ta cay xè: hôm qua anh ta mắc vô trong nhà để qua bên con Phấn nên bỏ phế ba mớ củi phơi sương suốt đêm, đến chùng sáng nay đem vô chụm khói bay mịt mù... Vội lại suốt trong đêm rồi, sau khi bàn tính với con Phấn một lần chót về chuyện trốn đi vào ngày hôm nay, Tư Cầu về thao thức suốt đêm cho tới khi nghe con gà nòi điều phạch phạch vỗ cánh gáy vang rân ở sau chái hè...

Tư Cầu lấy một nhánh củi cào bớt than ra... Vừa lúc đó, anh ta nghe tiếng sột soạt phía ngoài sân và liền theo đó là tiếng Phấn hỏi dồn tới:

- Anh Tư, anh thức chưa anh?

Tư Cầu vội chạy ra:

- Dữ hông, sao đến chùng này mới lộ ra hả?
- Hổng có trễ đâu mà anh lo!... Sao sẵn sàng hết rồi chớ?
- Cái gì đâu mà sẵn sàng! Còn em, mọi việc ở trong êm ru hết hả?
- Nếu có trục trặc thì đã hông ra đây được!

Nói đoạn, cô ta cầm tay Tư Cầu dắt vô chòi. Vào đến nơi, Tư Cầu đứng nhìn Phấn không nháy mắt: hôm nay, Phấn mặc quần lãnh đen, áo bà ba vải bông và vắt trên cổ một chiếc khăn bàn lông màu hường lợt mới tinh... Mới đây mà Phấn coi khác hẳn, và khác nhiều cái thời kỳ còn chần vọt trong chòi. Đoạn Tư Cầu nhìn đến cái bao giấy nhứt trình mà con Phấn ôm nơi tay. Thấy thế, Phấn nói:

- Gói quần áo đó! Em chỉ đem theo vài bộ mới thôi chớ lấy hết theo kinh càng lắm! Còn anh có xách theo cái gì hông?

Tư Cầu chỉ vào một "cuộn" quần áo lớn bằng đầu gói bó chặt bằng dây lạt dừa.:

- Có nội bấy nhiêu đó!
- Anh gói gì mà đen một cục đó hả?
- Bộ quần áo vẫn thường mặc trong này đó mà.
- Ồi thôi, anh liệng mẹ nó đi cho rồi! Lên trên đâu có xài thứ đó được. Nội bộ đồ phên anh đang mặc cũng tẻ mặt rệp rồi.

Tư Cầu tiếc rẻ:

- Thì mình cũng đem theo hờ hờ nó vậy, để rồi sau này chùng nào mình muốn quăng đi thì quăng chớ có khó gì!

Phấn gạt ngang:

- Thôi đi anh ơi, anh làm ơn bỏ nó lợi cho em. Em tính lên đến chợ còn kiếm mua một vài bộ quần áo khác cho anh nữa, chớ bộ anh đang bận cũng bạc thích bạc phếch, vác nó lên Sài gòn thiên hạ họ cười cho thúí óc!

Tư Cầu chép miệng:

- Cái điệu này ở trên cái gì cũng tốn hao quá cỡ! Chớ phải ở dưới này, bộ đồ đó xài ít ra cũng được bảy tám tháng nữa chớ chẳng phải chơi. Mà anh nghe nói ở trên người ta ít bận đồ đen lắm phải không em?

Nghe Tư Cầu muốn hỏi tầm ruồng, Phấn sột ruột hỏi anh ta:

- Thôi đi, để lên trên rồi hãy biết... Anh thôi tắt đèn đi rồi mình đông cho sớm chớ!

Tư Cầu hấp tấp níu Phấn lại:

- Khoan đã! Để chờ anh dỡ cơm đem theo ăn dọc đường chớ hông thôi chết đói còn gì!

Phấn bực mình dậm chân chắc lưỡi:

- Ồi thôi đi, từ đây lộ qua lộ xe có xa xối gì mà anh phải bọc cơm theo như là đi ăn cấy vậy!
- Nhưng còn lên Trà-ôn hay đi xe dọc đường thì sao?
- Thôi đi ông nội! Anh thiệt nhà quê nhà vườn dốt mít đặc... lên trên tiệm cơm, tiệm cháo thiếu gì hay là mình mua bậy một ổ bánh mì với mắm các đường cát ăn đỡ cũng được, mà lại gọn bân.
- Nhưng anh lỡ nấu cơm hồi khuya rồi bỏ lợi lòi chết! Với có món mắm chưng nữa... Em nán đợi anh một chút để anh dỡ mang theo chớ bỏ uổng lắm... Nghe nói lên trên Saigon người i ta ăn đồ tây đồ tàu không hề. Như vậy biết chẳng nào mình mới ném lại được món mắm chưng này nữa!

Nghe Tư Cầu than thở như vậy, Phấn cùng không nở làm gắt:

- Thôi cũng được! Anh vô gói mau mau đi, mà cái món mắm chưng đó, anh liệu làm sao cho vén khéo chớ để nó đổ ra dính quần áo hôi rình đó nghen!

Tư Cầu vội vã chạy vô bếp dỡ cơm ra gói trong tấm lá chuối xanh, đoạn để vào trong một cái mo cau cùng với chén mắm. Xong xuôi anh ta xách chạy ra. Phấn tay ôm gói quần áo chực sẵn ngoài sàn chòi:

- Sao xong hết rồi hén!

Tư Cầu dợm trả lời nhưng rồi lại nín thinh, đứng khựng lại.

Phấn cau mày hỏi lớn:

- Cái gì đó nữa hả?

Tư Cầu lấp bắp nói:

- Anh tính để đi thăm qua bầy vịt và con trâu rồi hãy đi...

- Trời đất quỷ thần ơi! Vịt trâu gì cũng thầy kệ mẹ nó anh cứ cà rà hoài thì đến trưa mới đi được! Vậy mà hồi nãy làm bộ kêu là ra trễ, ra muộn!

Thấy Tư Cầu cứ dửng dăng không chịu đi, Phấn nhún vai lắc đầu thờ dãi:

- Thôi anh muốn đi thăm cái gì đó thì làm ơn đi cho mau đi! Anh thiệt hết nước... Bị lỡ tính trốn với anh nên phải ráng chịu, chớ anh cứ cái mừng đó hoài thì có ngày cũng xọc dưa ráo tội...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng dựng mo cơm bên cột chòi rồi chạy đi thăm sơ qua bầy vịt. Thấy anh ta tới, bầy vịt tưởng đâu được cho ăn nên kêu cạc cạc vang ràn. Tư Cầu lính quỳnh ngó tở ngó lui một hồi rồi bỏ chạy qua bên con trâu Sám. Thấy con trâu vừa khịt khịt mũi vừa ve vẩy đôi tai, Tư Cầu quặn đau trong ruột. Anh ta chạy đến mở niệt buộc con Sám ra, rồi vừa vỗ vào cổ con trâu vừa nghẹn ngào than thở:

- Thôi mày ở lại nghen Sám! Tao mở hết giày buộc mày ra đó, mơi sáng mày có đói bụng thì liệu mà lội đi kiếm ăn...

.....

Hai đứa nó vừa bước chân lên bờ mầu để băng qua đồng hướng về phía lộ xe dưới La-Ghì lên thì nghe có tiếng ai chống xuống ào ào phía bầu nước. Phấn vội níu lay tay Tư Cầu ngồi thụp xuống và kê tai anh ta hỏi nhỏ:

- Anh coi ai chống sòng ra đó?... Cái điều này sợ ở trông hay rượt theo tụi mình thì kể như... lúa hết cả đám!

Tư Cầu hỏi hộp nghễnh cổ lên nhìn về phía người chống xuống và nó thở phào một cái rồi vui vẻ nói:

- Hồng sao đâu em ơi, cái thằng cha Sáu Giò nó đi gỡ câu đó mà!

- Vậy hả? Thiệt hai hủ hồn hủ vía... Nhưng mình cũng để cho nó mất dạng rồi hãy đứng dậy đi, chớ để nó thấy được thì phen này chỉ có nước... cạo đầu đi tu!

Tư Cầu lặng thinh ngoái cổ canh chừng cho xuống câu đi khuất rồi khều Phấn:

- Bây giờ đi được rồi em à.

Hai đứa nó lại đứng dậy tiếp tục đi. Phấn ôm gói đồ dẫn trước, còn Tư Cầu xách mo cơm lúc thúc theo sau...

Và hai đứa nó cắm cổ rảo bước bước không trò chuyện gì hết, tuy mỗi người đều theo đuổi trong đầu những ý nghĩ riêng tư... ... Đến chừng thấy lối dạng hàng cây còng dọc theo bãi bên bờ lộ xe thì trời đã sáng bết.

Tư Cầu chỉ về phía cây rom chắt bên bìa vườn cau ừ trước mặt rồi bảo Phấn:

- Hay mình vô đó lật cơm ra ăn lót dạ rồi hãy ra lộ xe nghen em!

Phấn định không nghe theo. Nhưng khi nhìn đến mo cơm tòn ten dưới tay Tư Cầu cô ta bèn đổi ý gạt đầu:

- Anh tính vậy cũng được... Phải rồi, mình ăn phứt rồi liệng mo cơm này cho rồi chớ đem nó theo lên xe coi hồng được!

Tư Cầu muốn mở miệng hỏi lại Phấn lại vì sao "coi hồng được" nhưng lại thôi, rồi rảo bước về phía cây rom.

Đến nơi Tư Cầu chọn chỗ khuất ánh nắng chiếu, ngồi xuống mở banh mo cơm ra lấy chén mắm lóc chưng đặt ra một bên. Đoạn anh ta chạy đi bẻ một nhánh tre nhỏ để làm hai đôi đũa tạm. Xong xuôi anh ta phỉ tay và mời Phấn:

- Em ngồi xuống ăn bậy bạ hột chớ hông thôi lát đói nữa chết!

Thấy Phấn còn đứng xơ rờ như muốn tìm chỗ ngồi anh ta lại chạy đi bẻ một ngọn lá chuối đem trải xuống cỏ rồi bảo:

- Em ngồi xuống đó hông thôi lấm quần hết.

Phấn thò tay rút xuống một chiếc guốc sơn mài dặt kèm sau sợi dây buộc gói đồ đem đặt trên tâu lá rồi rón rén

ngồi xuống. Cô ta nhìn mo cơm, chén mắm rồi nói:

- Thôi anh ăn một mình đi, em hông đói...
- Coi, em phải ráng ăn dần bụng ba hột chớ mình đi xe thi còn lâu mới tới chợ, như vậy đói rả ruột chớ phải chơi sao... Ở dưới này mình quen ăn cơm đi mần sớm, em nhịn, chịu sao được!

Thấy Tư Cầu nài ép như vậy. Phấn cũng tội nghiệp nên nói:

- Thôi được, để em ăn với anh cho có bạn!

Tư Cầu vội lấy hai cọng tre đưa cho Phấn:

- Em cầm đờ cái này để gấp mắm ăn.

Phấn miễn cưỡng cầm lấy gấp chút xíu mắm chưng, đưa tay nhóm lấy chút cơm bỏ vô miệng nhai chậm rãi. Trong lúc đó, Tư Cầu vừa bốc cơm vừa gấp mắm ăn ngon lành... Thành thạo anh ta ngược lên giục Phấn ăn thêm, và cô chỉ gật đầu mỉm cười và ăn cầm chừng vậy thôi...

... Tư Cầu buông đôi cọng tre xuống, lấy tay quẹt miệng, rồi vừa xô mo cơm lại gần bên Phấn vừa bảo:

- Còn một chút, em vét hết đi kẻo tội!

Phấn lắc đầu:

- Em nuốt hết vô, thôi anh ráng ăn cho hết đi, nếu không thì bỏ đại lợi đồ chớ gì!

Tư Cầu tiếc rẻ nhìn mo cơm, chén mắm rồi tần- mần đi gói lại đem nhét vô đóng rơm.. Phấn thấy vậy lên tiếng hỏi:

- Anh mần gì vậy hả anh Tư?
- Ờ... anh đem nhét vô đây để có ai qua... muốn ăn thì lấy ăn...
- Ồi anh sao lo chuyện bá vợ hoài, ai đâu mà đi ăn dọc đường dọc xá hông biết!
- Ấy, mình ăn hông hết thì để cho người khác họ ăn... Thiệt lừ cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ, hông có lần nào anh đem đi quăng gần một chén mắm chưng ngon lành như thế này!

Phấn xí một tiếng đứng lên, nhét chiếc guốc vô chỗ cũ rồi hỏi nó:

- Thôi mình đi lên lộ để đón xe, chớ cà rà mãi ở đây để nó chạy huốt đọt chuyển sau lâu lắm!

Tư Cầu bẻ một cọng tre xĩa răng rồi vừa vung vai vừa nói:

- Bây giờ no bụng rồi... muốn đi đâu thì đi!

Rồi anh ta ngó quanh ngó quất:

- Cha, hông có chỗ nào có nước làm bậy vài ngậm thì đã quá!

Phấn chạy lại lôi anh ta đi:

- Thôi đi tía, để chút nữa lên trên rồi tía muốn uống năm ba lô nước trà huế gì đó uống! Đi mau đi hông thời trễ hết bây giờ...

... Hai đứa nó vừa ra gần tới lộ cái thì chiếc xe đồ dưới La- Ghi lên cũng vừa chạy trờ tới. Anh lơ trên xe thấy có người ôm gói nên dơ tay kêu lớn:

- Đi Trà-ôn hông cô Hai?

Tư Cầu thấy xe chạy ầm ầm tới rồi có người chỉ tay về phía anh ta la hét nên vội ngồi thụp xuống dưới lên bờ mầu.

Phấn tức mình vừa lôi nó lên vừa tựa tay ngoắt xe lại. Chiếc xe còn lê xa lộ mười thước rồi mới ngừng hẳn.

Phấn vừa rảo bước vừa cần nhằn Tư Cầu:

- Anh mần gì kỳ cục vậy! Xe nó mời khách chớ bộ nó ăn thịt ăn cá gì anh sao anh lại trốn hả?

Tư Cầu xèn lên đáp:

- Vậy hả!... Thuở giờ anh có đi xe đi cộ gì đâu mà biết. Vậy mà anh tưởng nó chỉ chỗ tính bắt tội mình chớ!
- Hông biết thì coi theo em mà bắt chước, chớ anh làm cái điều đó thiên hạ họ cũng sanh nghi thêm.

Tư Cầu vừa bước lẹ lẹ vừa cúi mình xuống với tay gỡ đám cỏ gay may mắc dính trên ống quần từ đầu gói trở xuống mà ban nãy vì ngồi thụp xuống một bên bờ mầu nên không để ý. Phấn liếc mắt thấy vậy véo nó một cái đau điếng:

- Để chút nữa lên xe rồi gỡ hông được sao!

Tư Cầu giựt mình bỏ vội ống quần xuống rồi chạy lúp xúp theo Phấn. Đến nơi, anh lơ đã mở sẵn cửa xe ở hàng băng thứ nhì và đứng đợi một bên:

- Cô Hai đi Trà ôn hả cô Hai? Đây có chỗ ở trước này tốt lắm!... Cô có hành lý gì hông cô Hai?

Phấn vừa xăng xái bước lên xe vừa đáp:

- Tui chỉ có gói này đem theo mình đây thôi.

Cô ta vừa bước lên xe thì anh lơ đã đóng cửa xe lại cái rầm ròi hô "chạy".

Phấn vội kêu giựt ngược:

- Khoan đã! Còn một người đi nữa nghen!

Anh lơ lại vội hô lớn lên Tốp! Tốp! Rồi anh ta quay qua hỏi Phấn:

- Bộ cái anh đừng lớ ngớ đó cũng có đi nữa sao?

Phấn quát mắt nhìn nó:

- Bộ anh hồng cho đi sao?
- Đâu phải vậy... nhưng anh chẳng nói năng gì hết ai biết...

Anh lơ nói xuôi theo vừa nhảy xuống ngoắt Tư Cầu lại. Tư Cầu chạy lới đứng thờ hỏn hỏn lóng ngóng nhìn lên xe kiếm Phấn. Anh lơ vừa chạy lại mở cửa phía băng sau và kêu Tư Cầu:

- Lại đây nè anh Tư.

Anh lơ vội chạy lại vừa nhìn bộ quần áo mớ thích của Tư Cầu vừa nói:

- Cô Hai để ảnh ngồi băng sau với tui hồng được sao cô Hai?

Phấn sáng giọng đáp:

- Để ảnh ngồi đây với tui!... Anh tui đó mà!
- Vậy hả... cô hồng nói trước ai biết đâu!

Anh lơ vói tay mở cửa băng trước cho Tư Cầu leo lên, nhưng vẫn ngó chăm bẵm anh ta với đôi mắt đầy hoài nghi... Rồi anh ta nhún vai, đóng rầm cửa lại và vừa đeo tòn ten bên hông xe vừa hướng về phía sấp phơ la lớn "chạy"... Chiếc xe đò lại cà rịch cà tang tiếp tục cuộc hành trình... Hành khách ngồi trên xe chứng kiến cảnh "lộn sộn" ban nãy nên đầu ngoái cổ nhìn cặp Tư Cầu. Phấn thì ngồi thản nhiên như không, ngó thẳng về phía trước, còn Tư Cầu mắc cỡ lúng túng cúi gầm mắt xuống gỡ đám cỏ may còn dính cứng trên hai ống quần... Chiếc xe được trớn mỗi lúc càng chạy mau thêm.

Đây là lần đầu tiên Tư Cầu mới được dịp đi xe hơi. Gió tạt ù-ù làm cho nó lũng búng hai lỗ tai. Nhưng xe chạy được mười cây số thì tiếng gió ù-ù ấy hoà lẫn với tiếng máy xe nổ đều đều làm cho anh ta thấy buồn ngủ, nướng mắt hết nổi và phải gục lên gục xuống mấy lần. Và mỗi lần anh ta sắp sửa ngoẻo cổ qua một bên là Phấn lấy cùi chỏ thúc vô hông anh ta một cái làm cho anh ta giựt mình mở choàng mắt ra.

◦ ◦
◦

Lối gần 11 giờ thì xe lên đến chợ Trà-ôn. Như đã sắp đặt sẵn đâu ở trên xe, liền khi bước xuống đất là Phấn dẫn Tư Cầu đến thẳng tiệm hớt tóc. Đờn nào tới giờ Tư Cầu quen hớt lóc theo lối vườn: ở trần trụi ngồi trên ghé đầu để hớt với cái tong-đơ lục nhách, với con dao cạo cùn mần, và ít lắm là ba tháng mới hớt một lần nên lúc thường phủ ốt dày bịt.

Phấn nhét vào tay anh ta cái giấy năm đồng:

- Đây nè, anh cầm tiền vô hớt tóc đi để em qua chợ lo sắm sửa một vài bộ quần áo cho anh.

Tư Cầu lụng khụng đứng lại hỏi:

- Em đi nhớ trở lại đây mau mau nghen!
- Ủ mà nếu anh có rồi trước cũng ngồi đó đợi chờ đừng có đi đâu bậy bạ nghen!
- Ủ mà hồng biết ở đây họ hớt cái đầu ăn bao nhiêu tiền hả em?
- Ôi, ai biết đâu mà anh hỏi! Thì chút nữa hớt rồi hỏi người ta... mà thế nào cũng mắc hơn ở dưới mình đó nghen! Thôi đi vô hớt cho mau đi!

Tư Cầu xớ rớ đi vô tiệm. Một anh thợ đã chực sẵn, thấy khách vô vội lấy tấm khăn choàng phủi phạch phạch lên trên chiếc ghé trống và nói:

- Ngồi đây cậu Hai!

Tư Cầu áp ứng:

- Dạ tui... hớt tóc!

Anh thợ nhìn cái đầu chùm bum của anh ta mỉm cười, dơ tay chỉ lên ghé:

- Mời cậu Hai ngồi vô!

Tư Cầu rón rén ngồi lên mép cái ghế có nệm êm, có lưng dựa và tay tựa đằng hoàng, và ngồi cứng đờ giữ lưng thẳng băng. Anh thợ sẽ kéo nó xích vô và choàng khăn vào.

- Cậu Hai hót kiểu nào? đờ thi cua, ma-ninh, hay ca-rê?

Tư Cầu lúng túng không biết trả lời làm sao nên đành nói đại:

- Chú hót như kiểu cũ.
- Dạ, bị đầu cậu tóc ra bùm xùm quá mất hết cái chón cũ nên tôi hồng phân biệt nó ra kiểu nào hết...
- Vậy hả... À, mà hót chải cũng được đó chú!
- Được rồi, hót chải... nhưng cao hay thấp?

Tư Cầu nghĩ bụng ở trên này sao hót lóc mà cũng rắc rối quá, ở dưới vườn hể leo lên ghế là anh thợ rút tong-đơ đẩy liền... không biết phải hót cao thấp như thế nào nên cậu trả lời phóng chừng:

- Chú hót cho... vừa vừa cũng được...

Anh thợ đoán sơ cũng hiểu được người khách hàng mình mới ở dưới vườn lên nên không hỏi thêm nữa và bắt tay vào việc. Tư Cầu ngồi ngó chằm chằm vô tấm kiếng lớn đằng trước mặt để coi anh thợ hót làm gì. Anh thợ lấy bông phấn chậm chậm nơi mặt và xung quanh rìa tóc làm cho Tư Cầu thấy nhột nhột và mùi phấn bay thơm phức. Anh ta nghĩ bụng: cái điệu này mà lau không sạch, lát nữa ra đường mặt mày quầng quện hết... Rồi cái tong-đơ hót tóc êm rờ chớ không phải vừa kêu kéo kệt vừa giựt tóc như thứ xài ở dưới vườn... Chưa gì mà một đồng tóc đen ngịt, lớp mắc trên khăn choàng, lớp rơi đầy dưới đất.

Đến chừng tĩa tóc, anh thợ lại hỏi:

- Cỏ để ngọn hông cậu Hai?

Tư Cầu lấp bắp nói:

- ... Sao cũng được.

Anh thợ đưa kéo xôn luôn xuống một mớ tóc ngọn nữa.

Đến chừng cạo. Tư Cầu ngạc nhiên và thích thú khi nhận thấy con dao cạo trên này sao bén và đến lúc anh thợ kéo cho anh ta nằm ngửa ra ghế để cạo mặt, anh ta càng lấy làm lạ: ở vườn quen ngồi khom lưng trên ghế đầu chớ đâu có được dựa bật ngửa một cách... êm ru như thế này... và anh thợ cạo mặt, cạo vành lỗ lai thật khoái khiến Tư Cầu lim dim ngủ...

... Anh thợ vừa đỡ anh ta lên vừa hạ cái miếng dựa cổ xuống nghe cái "rẹt" làm anh ta giật mình mở choàng mắt ra, và tưởng là hót xong rồi nên nhòm người đứng dậy. Anh thợ nhẹ tay giữ anh ta lại, và vò chút xíu dầu thơm trên tóc rồi lấy bình nước bươm xịt tứ tung lên tóc lên mặt Tư Cầu làm anh ta thấy nhột nhột... mùi dầu thơm rờ tiền bay hăng hăng và Tư Cầu nghĩ thầm: chắc thứ này mình nghe thiên hạ thường kêu là "nước đáí xám" đây mà! Và tự nhiên anh ta mỉm cười...

- Chải bảy ba, hay năm năm hả cậu Hai?

Nghe anh thợ hót tóc hỏi bất tử như vậy. Tư Cầu giựt mình và không biết phải trả lời làm sao. Túng quá. anh ta nói đại:

- Thì chú liệu chải làm sao coi... cho được đó thì chải!

Từ hồi nào tới giờ, nghĩa là từ hồi còn cạo trọc để chôm mỗ ác, qua thời kỳ hót ca-rê cho đến khi để chải, anh ta cũng chẳng để ý chải bảy ba, năm năm gì đâu mà biết để trả lời cho anh thợ hót tóc! Hồi còn ở nhà mỗi lần nhảy xuống rạch tắm xong là anh ta chỉ ngửa đầu xuống nước để "xước lông gà", rồi lấy hai tay vuốt vuốt tóc cho ráo... thế là xong, chớ có rờ mó tới cây lược hay sấm soi trước mặt kiếng để lấy "đường" trên tóc đâu!

Phần anh thợ hót tóc nghe anh ta nói vậy mỉm cười rồi chải bảy ba đại. Xong xuôi, anh thợ lấy bàn chải quào quào vài cái trên cổ, trên mép tai của Tư Cầu, rồi tháo khăn choàng ra phủi phành phạch lên trên quần áo anh ta và nói:

- Xong rồi đó cậu! Cậu coi tui o bé cái đầu cậu kỳ này bảnh tòn lắm đờ ghen!

Nghe nói vậy, Tư Cầu ngó lên mặt kiếng ngoè đầu qua lại để ngắm nghĩa rồi nói:

- Ừ... coi bộ cao ráo và nhẹ nhõm lắm!... Chú lấy bao nhiêu vậy chú?
- Dạ có ba đồng thôi cậu à!

Tư Cầu chưng hửng:

- Ý lấy gì mà lấy cao vậy chú?... Dưới tui người ta ăn có đồng rười hè!

Anh thợ vẫn cười ngọt ngào nói:

- Hồng ai ăn mặc đâu cậu à! Trên này tui tui hớt đàng hoàng và xài toàn đồ tốt nên hớt êm rơ... đó cậu coi! Tư Cầu nghe anh thợ nói vậy cũng xuôi tai nên móc tờ giấy năm đồng của Phấn trao cho hồi nãy đưa ra:
- Đây, chú thổi lại tui hai đồng đi!

Lấy hai đồng bạc bỏ vô túi rồi, Tư Cầu bèn đi ra đàng trước tiệm đứng chờ Phấn trở lại. Thấy anh ta đứng lóng ngóng, anh thợ hớt tóc bèn lên tiếng:

- Cậu có đợi ai thì vô trong này ngồi nghỉ chun chờ hơi sức đâu mà đứng hoài vậy!
- Tư Cầu lủi thủi đi vô.

Anh thợ hớt tóc chỉ mấy cái ghế đặt dựa theo vách rồi nói:

- Cậu ngồi đó chơi! Có tờ nhựt trình mới cậu cầm đọc cho đỡ buồn... À mà có cái tin "ăn cắp năm lượng vàng cuốn gói theo trai" ở dưới Giá-Rai Bạc-Liêu đó hay quá cậu à!

Tư Cầu giựt mình quơ lấy tờ báo, miệng hỏi dòm:

- Đâu? Cái tin đó đăng ở chỗ nào chứ?

Anh thợ ghé đầu vào và lấy ngón tay chỉ trên tờ báo:

- Đây nè! Cái tin đăng lớn bằng chiếc chiếu bông đó bộ cậu hông thấy sao?

Rồi anh lại chép miệng than:

- Thiệt con gái đời này quá sức!... Mà cái thằng nào quơ được con đó kể cũng giỏi chớ phải chơi đâu! Giỏi vậy chớ cũng bị ông cò Bạc-Liêu chớp óc rồi, phen này chắc nó ở tù rục xương!

Tư Cầu nghe anh thợ nói một hơi nên càng... rối ruột. Anh ta vội nắm chặt lấy tờ báo, gục sát đầu xuống mặt giấy và làm thảm đánh vắn cái tin... giựt gân ấy! Tư Cầu đọc còn độ mười hàng nữa thì Phấn đã đến và đứng ở ngoài cửa tiệm kêu vọng vô:

- Anh Tư!

Tư Cầu nghe tiếng Phấn kêu vội ngoái cổ ra đường:

- Đứng đó đợi một chút để anh coi hết cái này rồi ra liền!

Phấn tức mình nói lớn:

- Coi sượng hông! Đứng đây đợi anh đê rồi trể nải hết, rồi làm sao lên Cần-thơ cho kịp trước tối hả?

Nghe Phấn nói vậy Tư Cầu hoảng hốt buông tờ báo xuống, rồi vừa lấm lét liếc xéo anh thợ hớt tóc vừa lấy tay khoát khoát ra hiệu bảo Phấn im. Phấn ngác nhiên vì thấy sao bỗng nhiên anh ta sanh chứng như vậy, đứng chống nạnh chằm bằm trước cửa để chờ anh ta ra...

... Phấn đã chực sẵn:

- Anh mê cái gì ở trong mà tui kêu năm lần bảy lượt anh hông chịu ra chớ hả?

Tư Cầu níu nó đi cho khuất cửa liệm mới đứng lại ngó dáo dác bốn phía rồi hạ giọng nói:

- Coi chừng nguy tới nơi rồi đa em!

Phấn ngạc nhiên hỏi lại:

- Anh nói cái gì mà nguy tới nơi?
- Anh mới coi nhựt trình trong tiệm hớt tóc đây nè... ở trong người la đăng cái vụ cuốn gói theo trai đó!

Phấn cau mày:

- Ủa lạ vậy cà! Sao mới đây họ lại biết mình đi trốn mà đăng tin liền... Anh nói sao chờ nhựt trình hai ba ngày mới gởi xuống tới dưới này mà!

Tư Cầu vội giảng giải:

- Ấy hông phải vậy đâu! Anh nói em nghe chưa có kịp... Vụ cuốn gói theo trai là ở dưới Giá-rai đó mà!

Phấn thở phào ra:

- Hèn chi! Cái chuyện xảy ra tí mù ở dưới ăn nhập gì với mình mà anh cũng nói làm em hồn vía lên mây!

Tư Cầu sực nhớ đến hoàn cảnh hiện tại của mình nên đâm ra lo ngang:

- Thiệt anh đọc xong cái tin đó rồi tứ chí bủn rủn hết trời... không khéo mình vướng cái cảnh đó thì nguy. Em coi chừng cho kỹ nghen, chớ để hai đứa mình mới ló mặt lên Cần- thơ kể bị nắm chớp thì kể như chết một cửa tứ đa em!

Phấn gạt ngang:

- Ôi, sao anh cứ lo tằm xàm hoài! Năm thuở mười thì mới có xảy ra một chuyện như vậy chớ bộ ai cũng vậy hết sao?

Tư Cầu nhăn nhó nói:

- Biết đâu mình gặp cái gì xui xẻo thì sao! Mà anh ngán quá em à... hồi đó, anh đã cản em đừng lấy vòng vàng theo mà một hai gì em cũng hổng chịu nghe hết? Cái chuyện đó ở tù thất họng chớ bộ giờn sao!

Phấn bực mình:

- Cái anh này kỳ quà! Bộ bây giờ tinh đồ thừa hả? Người ta đã nó hổng sao mà cứ theo cần nhằn cửi nhừi hoài hè!

Mãi đến bây giờ Phấn mới để ý đến cái đầu mới cúp của Tư Cầu nên đứng khựng lại, ngấm nghĩa một hồi rồi gật gù khen:

- Ủ hợ cúp đầu cho anh, coi đợc ớn! Phải bây giờ tóc tai cao ráo, mặt mày sáng láng hơn không!... Chớ hồi trước anh để sao u trệ quá mà!

Tư Cầu xền lên đưa tay vuốt vuốt phía sau ót rồi cười xòa...

Phấn vui vẻ đưa tay níu nó:

- Thui đi chớ!
- Ủ... mà đi đâu hả em?
- Em dẫn anh xuống mé sông cho anh tắm cái đã!

Tư Cầu ngần ngại:

- Nhưng ở dưới nghe xuống rầm rầm rồi tắm chỗ nào đợc hả em?
- Ôi thiếu gì chỗ! Anh xuống lấy chỗ bực thạch tắm sướng lắm!
- Ủ, cũng đợc, chớ hót tóc rồi hổng tắm xót trong mình ghê!

Rồi Tư Cầu nhìn thấy một cái gói mới nữa dưới tay Phấn nên nó lấy làm lạ hỏi chêm:

- Mới đây mà em mua cái gì ôm kè kè đó?
- À, chút nữa em quên khuấy! Em mới mua cho anh hai bộ quần áo mới đó mà!
- Cha, chưa gì mà em sắm chi tới hai bộ cho tốn hao quá vậy! Bộ quần áo anh đang bận và thêm một bộ mới nữa cũng dư quá rồi...
- Phải rồi, ở dưới vườn mình quanh năm tứ mùa tám tiết gì quét một bộ đồ cũng đợc nhưng bây giờ mình đi lên trên này thì phải có cái thay đổi mới đợc. Em mua cho anh một bộ bi-ra-ma xọc và một bộ bà ba trắng đó anh à!

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

- Trời ơi cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ có lần nào anh bận bi-ra-ma đâu mà em mua hổng biết! Mà em mua chi đồ trắng bận mau dơ lắm! Phải chi em mua cho anh một bộ bà ba vải ủ đen thì còn đợc hơn...

Phấn vỗ về nói:

- Anh sao kỳ quá... con trai mới lớn đũa nào cũng ham ăn diện se-sua, còn anh cái gì anh cũng bác ra bết!... Mà ở trên có lội ruộng lội đồng gì đâu mà anh sợ mặc đồ trắng mau dơ chớ!

Tư cầu buồn bã đáp:

- Thì cũng biết vậy rồi... nhưng bị hồi nào tới giờ mình quen bận quần cụt ở trần trụi trụi, ngồi đâu chà lét đó đợc, chớ bây giờ dểch vô một bộ đồ trắng tinh... bứt rứt lắm em à!
- Biết rồi nó cũng quen chớ gì mà anh lo!

Tư Cầu làm thinh vừa đi vừa ngoái cổ nhìn kẻ mua người bán trong nhà lồng chợ...

... Phấn với tay kéo kéo vạt áo và ống quần của Tư Cầu lại cho ngay ngắn, suông sẻ đoạn nó hỏi:

- Anh bận có vừa hông? em mua độ chừng vậy mà coi bộ cũng hổng rộng lắm.
- Rộng thùng thành đây chớ hổng rộng!
- Vừa chớ rộng gì mà rộng kiểu áo bi-ra-ma thì nó phải vậy coi mới đợc.
- Vậy hả?
- Ý quên nữa đây nè, em mới chạy đi mua cho anh một đôi guốc nữa đó. Xuống rửa churen lại rồi mang vô đi! Vừa nói Phấn vừa đưa cho nó một đôi guốc vuông buộc tòn ten bằng một sợi dây lác. Tư Cầu miễn cưỡng cầm lấy đôi guốc và cần nhằn nói:
- Em bày đặt mua chi nữa hổng biết!
- Coi! Ăn bận vậy rồi đi churen đất cho ma coi hả!

Tư Cầu tháo dây buộc đôi guốc ra rồi lủi thủi đi xuống mé nước rửa chân.

Xong xuôi anh ta lách-cách đi lên. Đến trước mặt Phấn anh ta thở phào một cái, rồi hỏi xụi lơ:

- Bây giờ đi đâu nữa đây?...

Phấn thấy bộ điệu của anh ta như vậy không vừa ý, nhưng thản nhiên đáp:

- Đi kiếm ba hột cơm ăn chớ đi đâu nữa bây giờ!

- Ủ đi thì đi...

Tư Cầu lại cúi đầu ôm gói quần áo đi theo Phấn.

◦ ◦
◦

Hai đứa nó vừa ngồi yên trên băng xe, thì có thêm một người hành khách nữa bước lên ngồi khít bên Phấn. Đó là một anh khách trú trọ hai mươi lăm tuổi, mặc áo sơ-mi, quần tây dài, tay xách cặp da căng phồng. Thấy có người chen bên cạnh, Phấn nhú mày nhích vô sát bên cạnh Tư Cầu. Cô ta càng bực mình hơn nữa khi thấy anh khách này lại còn ló ra ngoài cửa xí xô xí xào một hồi với một người đứng dưới đất, có lẽ là bà con ra tiễn chân.

Sau khi người nhà đi về rồi, anh khách mới quay nhìn sang Phấn và có vẻ muốn bắt chuyện làm quen. Anh ta cầm cái nón cối vừa quạt quạt vừa nói băng quơ:

- Cha, nóng nực quá! Không biết chừng nào xe mới chịu chạy cho! Phấn ngạc nhiên vì sao anh khách này nói tiếng ta sao sôi quá. Mới hồi nãy đây, ảnh còn tía lia như... chìm tàu kia mà.

Anh khách thấy Phấn có vẻ bớt cau có như lúc đầu nên làm gan ướm thử một câu:

- Dạ, cô Hai đi Cần Thơ?

Phấn làm mặt nghiêm chỉ khẽ gật đầu.

Anh khách như được trớn tươi cười xoay hẳn người về phía Phấn và một tay choàng gác lên đầu băng dựa:

- Nếu như vậy tôi cũng chung đường với cô Hai...

Thấy Phấn vẫn không hé môi, anh ta lại châm thêm một câu nữa:

- Cô Hai đi một mình hay đi với ai?

Phấn bắt buộc phải trả lời, giọng cộc lốc:

- Đi với anh tui đây...

Vừa đáp, Phấn vừa nắm lấy tay Tư Cầu và làm ra vẻ hết sức thân mật hỏi luôn:

- Anh có buồn ngủ hông anh Tư? Nếu anh muốn ngủ, anh dựa lên vai em đây nè...

Đằng này, anh khách nghe thay cái "cảnh" đó, nhú mày cở về hơi bực, rút cánh tay để trên bàn dựa xuống và ngồi lại ngay ngắn...

Còn Tư Cầu nãy giờ ngồi thừ mặt nhớ... đủ thứ hết ở dưới nhà. bỗng nhiên thấy Phấn níu tay và ăn nói... mùi mẫn quá nên anh ta đâm ra mắc cỡ. Anh ta liếc mau qua hai bên hành khách như để dò xem có ai để ý không, rồi hạ giọng nói:

- Ban ngày ban mặt, thiên hạ tứ giãng như vậy mà em làm gì kỳ quá...

Anh khách nghe lọt được câu ấy (vì tuy ngồi ngay lại chớ anh ta vẫn lóng tai, liếc mắt canh chừng bên phía cô gái gục gặc đầu mỉm cười... Và anh ta mới soi mới nhìn kỹ Tư Cầu... Anh ta có vẻ suy nghĩ trong vài giây rồi như khám phá ra điều gì anh ta lại cười suýt bật thành tiếng và xoay người trở lại bên phía Phấn, cánh tay lại được gác vào chỗ cũ...

Phấn thấy Tư Cầu ăn nói tréo ngoe như vậy, tức đỏ mặt, nhưng vẫn giữ một giọng ngọt ngào nói tiếp thêm liền để khóa lấp câu trả lời của Tư Cầu:

- Bộ anh mệt hả anh Tư? Hay là anh chóng mặt? Đây nè, anh cầm lấy chai dầu Nhị-thiên-đường này mà xức cho nó đỡ.

Tư Cầu toan gạt đi nhưng quay lại thấy mặt Phấn hầm hầm, nó ngơ ngác chẳng hiểu gì ráo. Anh vừa định lên tiếng thì thấy Phấn mím chặt môi, quát mắt nhìn như xoáy vào mắt anh ta và khẽ hất hàm chỉ về phía chai dầu. Tư Cầu vội cầm lấy chai dầu mở nút ra lấy ngón tay trở bịt miệng chai chấm lấy dầu đoạn xoa xoa lên mũi và hai bên màng tang, rồi trả chai dầu lại cho Phấn.

- Sao, anh thấy có đỡ bớt chút nào hông anh Tư?

Suýt chút nữa thì Tư Cầu trả lời lại rằng: "Đau ốm gì đâu mà đỡ với bót" nhưng tốp lại kịp thời và lại nói xui lơ:
- Ờ... coi bộ cũng đỡ bộn...

Bên này, sau khi chứng kiến một cách kín đáo cái cảnh đó từ đầu đến cuối anh khách cũng định mở miệng nói châm chích hai đứa nó một vài câu nhưng anh lại thôi và tươi cười đưa tay trái móc túi áo sơ-mi lấy ra cặp kiếng mát, đơn đã chìa ra cho Tư Cầu vòng qua trước mình Phấn. Cô này tò mò liếc xuống nhìn cặp mắt kiếng tròn màu xanh đậm và thấy luôn chiếc đồng hồ đeo tay mạ vàng lấp lánh trên cườm tay của anh khách.

- Đây anh Hai, anh lấy kiếng này mà đeo cho nó khỏi chói mắt. Như vậy cũng đỡ chóng mặt nhức đầu lắm anh à...

Tư Cầu đưa mắt nhìn Phấn để xem ý tứ như thế nào, thì thấy cô này lắc đầu nhưng nét mặt đã hết cau có. Anh ta đánh bạo trả lời:

- Cám ơn chú, tui thấy trong mình cũng dễ chịu rồi...
- Vậy hả? Nhưng khi nào anh Hai có cần nói với tôi nghen!

Tư Cầu mỉm cười gật đầu. Anh khách lại cầm lấy nón quạt lia lia và nói như than một mình:

- Cha! Xe đầy hết mà sao mấy chả không chịu chạy cà! Cái điệu này lên Cần Thơ chắc trễ chuyến xe Saigon chiều rồi!

Bên này, Phấn nghe như vậy, quay phắt lại hỏi liền:

- Hồng dám nào chú cho tui hỏi thăm một chút...

Anh khách thấy Phấn chịu "mở miệng" mừng rơn và sốt sắng đáp:

- Dạ được mà cô Hai! Cô Hai muốn hỏi thăm chuyện chi?

Phấn ngập ngừng:

- Hồi nãy chú nói trên Cần-Thơ còn có chuyến xe chiều lên Saigon nữa phải hông chú?

Anh khách không trả lời mà hấp tấp hỏi lại:

- Bộ cô Hai cũng tính đi Saigon nữa phải không?

- Dạ phải.

- May quá... nếu vậy thì tôi cũng đi cùng đường rồi. Đi có bạn cũng vui hén cô Hai!

Phấn không biết trả lời sao nên lúng túng "dạ" một tiếng rồi nín thinh. Anh khách nhớ trực lại câu hỏi của Phấn nên vội nói tiếp:

- Chút nữa tôi quên phứt rồi: thường thường trên Cần-Thơ còn có chuyến đi Saigon nữa cô Hai à! Nhưng chiếc xe mình đi đây nó cứ nằm chưa chịu chạy thì tới chừng lên trên chắc trễ hết.

Thấy Phấn có dáng suy nghĩ anh khách lại hỏi thêm:

- Chắc cô Hai cũng bị lỡ chuyến xe đi Saigon dưới này như tôi nên mới tính lên Cần-Thơ chứ gì!... Thiệt nhà ai ác ôn, nè cái ngày mình đi Saigon mà ra bao xe đi rước dâu mới ngặt chớ!

Phấn mỉm cười:

- Tui cũng bị lỡ xe như... chú vậy.

Anh khách do dự một lát rồi lại lên tiếng:

- Tôi hỏi câu này cũng hơi... kỳ một chút, chẳng hay cô Hai và anh Hai đây đi lên trên có việc chi?

Phấn hơi luống cuống:

- Dạ, tui với anh Tư đây lên trên... thăm bà con.

- Người bà con đó ở đường nào vậy cô? Tôi hỏi vậy để nếu phải đường tôi biết, tôi chỉ sơ trước cho cô Hai lên trên kiếm dễ hơn.

- Dạ tui nghe nói dì Tám tui bán trái cây trong chợ Cầu-ông-Lãnh...

- Ý trời ơi! Nhà cửa ở trên Saigon mà cô chỉ biết lơ mơ như vậy rồi tìm không ra, bợ vợ không nơi nương tựa... kệt lắm đó cô Hai! ở trên, người ta đâu có ăn ở thiệt thà như dưới mình!

Phấn cúi đầu có vẻ suy nghĩ, còn Tư Cầu lo âu khi nghe câu chuyện trao đổi giữa hai người. Thấy thế, anh khách tìm lời an ủi:

- Tôi nói là nói phòng xa vậy chớ không đến nỗi nào đâu. Nếu cô Hai nói có dì... dì Tám phải không cô... bán trái cây trong chợ Cầu-ông-Lãnh thì tìm chắc phải ra. Mà đến nước cùng đi nữa, cái nước tứ cố vô thân thì còn có tôi đây chi!... Tôi nói như vậy là nói thiệt tình chứ không phải khoe khoang hay có ý gì khác đâu...

Phấn không biết trả lời làm sao nên nín thinh nhưng cũng thấy an tâm rất nhiều về việc lên Saigon. Vừa lúc đó

xe bắt đầu chạy. Anh khách vớ được dịp này để bắt chuyện lại với Phấn:

- Dữ hông! Bây giờ nó mới chịu chạy cho!

Phấn thấy xe chạy cũng hớn hờ nên trả lời câu nói của anh khách bằng một nụ cười mỉm. Anh khách cười đáp lại, rồi lim dim đôi mắt ranh mãnh nhìn lại Phấn và buông thõng hai tiếng nho nhỏ:

- Dữ hông...

Phấn hiểu ý, mắc cỡ đỏ mặt và cúi gằm xuống nhìn vào góí quần áo để trên đùi..

Đường xấu, máy cũ, chiếc xe đồ chạy vừa dằn vừa kêu điếc tai. Một hồi lâu, Phấn làm gan quay mặt qua bên anh khách hỏi:

- Hồng biết chừng mình lên tới nơi có còn kịp chuyến xe nào đi Saigon nữa hông hả chú?

Anh khách nghe không rõ vì tiếng máy xe, thùng xe kêu ầm ầm, nên nhích lại gần Phấn chút nữa và vừa nghiêng đầu xuống kề bên mặt Phấn vừa hỏi lại:

- Cô nói gì đó cô Hai?

- Mình lên trên Cần-Thơ có kịp chuyến xe Saigon hông chú? Anh khách đưa tay lên xem đồng hồ rồi đáp:

- Cha, cái điều này cũng một may một rủi cô Hai à! Nhưng tôi sợ trễ quá!

Phấn lo ngại hỏi thêm:

- Nếu rủi trễ rồi còn có cách nào khác để lên Saigon hông chú?

- Thiếu gì, hoặc mình đón tàu đi hay là mình kiếm chỗ ngủ lại một đêm rồi đi chuyến xe khuya lên Saigon...

Phấn thật thà hỏi tiếp:

- Nhưng tui hông có ai quen ở trên hết...

Anh khách cười:

- Ồi, cô hơi sức đâu mà lo chuyện đó. ở trên nhà ngủ lền khên mình mượn phòng ngủ đỡ một đêm rồi đến khuya hay sáng gì cũng có chuyến xe lên Saigon hết. Được rồi, để lên tới Cần-Thơ, có gì tôi sẽ sắp đặt cho...

Tôi cũng đi cùng đường với cô Hai mà!

- Cám ơn chú lắm! Thiệt tôi cũng hên lắm nên mới gặp chú...

Anh khách thích thú cười thành tiếng và nhích lại sát gần Phấn thêm một chút nữa và nói:

- Phần tôi, tôi cũng hên lắm nên mới gặp cô Hai... Ai dè đâu lỡ chuyến với cô Hai như vậy...

Phấn nghe anh khách nói nín thinh nhưng không thấy bực mình chút nào. Một hồi lâu như nhớ trực lại, cô quay mặt qua hỏi anh khách:

- À tui hỏi câu này chú đừng giận nghen!

- Sao cô Hai nghĩ vậy! Tôi đời nào dám giận cô Hai...

- Hồi xe chưa chạy sao tui thấy chú nói chuyện với người bà con chằm rặt là tiếng Tàu, mà tự nãy giờ chú lại sôi tiếng Việt quá vậy?

Anh khách chờ cho Phấn hỏi hết câu, cười lớn:

- Tưởng cô Hai hỏi cái gì chứ! Nói thiệt với cô Hai tôi là người Tàu rặt ròng nhưng ông già tôi ổng lại cho tôi đi học ở trường Việt từ lớp Năm cho đến khi thi Tiểu-học, tôi đậu bằng Tiểu-học rồi đó cô Hai! Vì vậy hiện nay tôi đọc viết chữ Việt cũng xuôi róc chóe đừng nói gì đến việc "nói" không thôi!

Phấn gật đầu:

- Hèn chi chú ăn nói thạo quá!

Anh khách cười càng thêm tươi và cánh tay anh gác lên chỗ dựa sau lưng Phấn lại được hạ lần xuống thêm một chút.

Trong lúc đó, tiếng xe chạy êm tai và gió thổi mát mặt làm cho Tư Cầu thấy bắt đầu buồn ngủ. Anh ta lấy góí quần áo đặt lên băng dựa rồi kê đầu góí lên cho đỡ đau cổ mỗi khi xe xóc dằn. Xong anh ta khoanh tay lên trước ngực và bắt đầu lim dim... Phấn để ý thấy, định kêu anh ta dậy nhưng không biết nghĩ sao lại thôi và bỗng dưng cô ta lại mỉm cười một mình.

Một hồi lâu sau, anh khách lại lên tiếng:

- Anh ngồi bên cô Hai đó chắc là bà con trong nhà phải không cô Hai?

Phấn không biết trả lời sao cho xuôi nên nói mập mờ:

- Hồng phải bà con thiệt, nhưng... cũng như bà con...

Anh khách có vẻ không vừa ý về câu trả lời lơ lửng đó, nên soi mói nhìn hai góí quần áo của Phấn và Tư Cầu như dò xét:

- Cô Hai lên Saigon rồi lâu mau mới về?
- Dạ... chắc hơi lâu lâu...
- Ủa, bộ cô Hai không tính trước chừng nào về sao?

Phấn do dự một hồi rồi đáp:

- Hồng nói đầu gì chú, hai đứa tôi tính lên kiếm chuyện mần ăn...
- Mà cô Hai với anh... anh Tư đây tính lên trên làm ăn gì đây? Ở trên của khó người đông, cái gì một chút cũng phải mua, phải sắm hết chớ bộ dễ dãi như dưới mình sao!

Rồi như khám phá điều gì, anh ta hỏi vặn lại Phấn:

- Cô Hai ở Trà- ôn ở nhằm xóm nào vậy cô?
- Tui hồng có ở tại chợ. Tui ở dưới Rạch Chiếc mà!
- Ủa, lóng này lúa sắp chín đông ken rồi mà cô Hai với anh Tư đây lại bỏ đi lên Saigon kiếm việc làm ăn... Sao không đợi qua Tết rảnh rang rồi đi có tiện hơn không cô Hai?

Phấn bị anh khách hỏi dồn như vậy, nổi dóa:

- Chú này kỳ hông! Tui muốn đi chừng nào thầy kệ tui, mắc mớ gì mà chú hỏi tới chớ!

Anh khách xuống nước:

- Ấy, cô Hai nghĩ bậy cho tôi rồi! Tôi hỏi đây không phải là tôi muốn xía vô chuyện riêng của cô Hai, nhưng tôi có lên xuống Saigon bồ hàng cho ông già tôi hoài nên tôi biết rành lắm cô Hai à. Ông già tôi là chủ tiệm chạp phô, tiệm chú Ựng nên hông nhà lồng chợ đó cô Hai! Tôi đi Saigon chuyến này là lên ở luôn, tôi lên làm tài phú cho một tiệm bán sắt vụn trong Chợ lớn.

Phấn tò mò hỏi chận:

- Vậy chú đây là con của chú Ựng? Mà sao chú hồng ở nhà coi sóc cái tiệm lại lên Chợ lớn, Saigon đi mần công cho người ta vậy?

Anh khách thấy Phấn để ý đến việc riêng của mình nên phần khởi kể luôn:

- Không nói đầu gì cô Hai, ở dưới này thì đã có hai vợ chồng anh Hai tôi lo phụ giúp ông già rồi. Như vậy nữa rồi ảnh cũng kế vị làm chủ luôn cái tiệm đó. Phần tôi, chưa vợ chưa con lổng chổng một mình, chẳng lẽ già đời ở đó để làm công trong tiệm của ông già? Tôi nghĩ xa nghĩ gần hoài, rốt cuộc rồi phải tính đến việc bay nhảy với người ta chớ! Năm nay tôi hai mươi lăm tuổi đầu rồi chớ phải nhỏ nhít gì sao! Thời may, tôi có ông chú buôn sắt trên Chợ lớn mới gửi thư xuống kêu tôi lên làm tài-phú cho ổng. Tôi không do dự gì hết, đi liền. Lên trên rồi mới lập nghiệp với người ta được chớ ở dưới này chạy hiệu hoài cũng buồn trong bụng lắm cô Hai à!

Phấn tán thành:

- Vậy là phải lắm! Tui cũng ở trong cảnh như chú vậy...
- Hèn chi!... Nhưng phần tôi thì đã có sẵn chỗ ăn chỗ làm, chớ cô Hai với anh Tư đây... đi lên trên đại như vậy kể ra cũng... gan lắm! Tôi nghĩ tới chỗ đó nên mới... xía vô công việc riêng của cô Hai như hồi nãy cô Hai cự nự tôi đó!

Nói đến đó, anh khách mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Phấn rồi tiếp:

- Chắc bây giờ cô Hai hiểu rõ bụng tôi, hết giận tôi rồi chớ? Tôi thấy hoàn cảnh của cô Hai và anh Tư đây tôi ái ngại nên tôi lo bá vớ vậy... Tánh tôi kỳ vậy cô Hai à!

Phấn lắc đầu:

- Không đâu, như vậy là chú tốt lắm!
- Cô Hai nói thiệt hay là nói xâm nói xéo tôi đó?

Phấn cười đáp:

- Thiệt mà! Tôi nói xâm chú té vàng té bạc gì chớ!

Anh khách ngật ngừng một hồi rồi nói một hơi:

- Thiệt tình tôi thấy hoàn cảnh của cô Hai và anh Tư tôi không sao yên tâm được. Tôi tuy không lỏi đời gì cho lắm nhưng đi lại đó đây cũng đã nhiều, nhìn sơ qua cảnh của cô Hai, tôi cũng đoán được một vài phần... Bởi vậy từ đây cho tới Cần-Thơ rồi lên Saigon, nếu cô Hai thấy có bờ ngõ chuyện gì thì xin cô Hai đừng ngại, cô Hai cứ nói thẳng với tôi, tôi sẽ xin hết lòng lo liệu...

Thấy Phấn lặng thinh anh khách hạ thấp giọng hỏi nhỏ bên tai con Phấn:

- Tôi nói như vậy có điều gì không phải sao cô Hai? Bộ cô Hai còn giận tôi sao hả cô Hai?

Phấn mỉm cười lắc đầu, rồi khẽ thở dài cúi đầu ngó xuống gói quần áo và lấy tay vôn vê mỗi dây buộc phía trên gói... Một hồi lâu, cô ta liếc mắt nhìn qua Tư Cầu. Tư Cầu vẫn ngủ ngon lành, thỉnh thoảng đầu của anh ta từ từ gục xuống trước ngực rồi lại giật dội trở lại ngả lên trên như cũ.

Phấn thấy gói quần áo của Tư Cầu kê sau cổ đã tuột xuống chèn sau lưng nó nên vói tay kéo ra. Tư Cầu giật mình ngồi ngay lại, lấy tay dụi mắt rồi hỏi Phấn:

- Bộ gần tới rồi hả?

Phấn tức cảnh hồng định mở miệng cự anh ta nhưng rồi lại ngao ngán thở dài và lắc đầu buông thõng một câu:

- Chưa tới đâu...

Chiếc xe chạy tới khoảng đường xấu nên dần dũ... và bỗng nhiên Phấn nhận thấy một bên vai của mình được dựa êm vào một bên ngực của anh khách, không biết từ hồi nào! Chiếc xe càng xóc, cô càng có một cảm giác dễ chịu và sao thấy được an tâm thêm rất nhiều. Và cũng thật kỳ lạ chưa bao giờ Phấn thấy Tư Cầu xa cách mình như vậy.